

Припремио: др Миле Дмичић
професор Правног факултета
Универзитета у Бањој Луци

ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ГРАЂЕВИНСКО ЗЕМЉИШТЕ

Имајући у виду чињеницу да се оспореним одредбама закона утврђује обавеза плаћања накнаде за трајно коришћење изграђеног и неизграђеног градског грађевинског земљишта (трајна рента) за сва физичка и правна лица, без обзира на то да ли се ради о земљишту у државном или приватном власништву, Суд сматра да се основаним поставља питање да ли се таква обавеза, према члану 59. став 2. Устава Републике Српске, у вези са чланом 60. став 1. Устава, могла утврдити законом и за приватне власнике земљишта, ако се зна да је коришћење земљишта само један од облика вршења права својине на ствари које се не може одвојено посматрати од права својине, а оспореним одредбама законодавац то право ограничава. Наиме, имајући у виду да право својине обухвата право посједовања, право коришћења и право располагања на ствари, основаним се поставља питање да ли својина у приватном власништву искључује обавезу плаћања накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта.

Из образложења:

У поступку оцјењивања уставности оспорених законских одредби Суд је имао у виду да је Амандманом XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине (тачка 6), те коришћење простора и заштиту животне средине (тач. 8. и 13), а да је чланом 59. став 2. Устава утврђено да се законом уређује заштита, коришћење, унапређивање и управљање добрима од општег интереса, као и плаћање накнаде за коришћење добара од општег интереса и градског грађевинског земљишта. Такође, Суд је имао у виду да је чланом 60. став 1. Устава утврђено да физичка и правна лица остварују својинска права на непокрет-

ности према њиховој природи и намјени, у складу са законом, а да је чланом 56. Устава утврђено да се законом може ограничити или одузети право својине уз правичну накнаду. Сагласно наведеним уставним овлашћењима Народна скупштина је донијела Закон о грађевинском земљишту Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 112/06), којим се уређују услови и начин одређивања градског грађевинског земљишта и осталог грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера и другим подручјима предвиђеним за стамбену и другу комплексну изградњу, начин коришћења, управљања и располагања грађевинским земљиштем у државној својини, као и плаћање накнаде за коришћење грађевинског земљишта. Чланом 3. овог закона прописано је да се градским грађевинским земљиштем сматра изграђено и неизграђено земљиште у градовима и насељима градског карактера које је одговарајућим плановима намијењено за изградњу објеката у складу са одредбама о уређењу простора, које према члану 5. Закона може бити у државном и приватном власништву. Накнада за уређење градског грађевинског земљишта, накнада на природне погодности и погодности изграђене инфраструктуре (једнократна рента) и накнада за трајно коришћење градског грађевинског земљишта (трајна рента) прописане су члановима 21. до 32. овог Закона.

Имајући у виду разлоге оспоравања наведених одредби Закона о грађевинском земљишту Републике Српске, Суд указује и на Закон о основним својинско правним односима („Службени лист СФРЈ“, број 6/80), који се, у вријеме доношења оспореног закона, у Републици Српској примјењивао на основу члана 12. Уставног закона за провођење Устава Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 21/92) и који је у члану 3. став 1. прописивао садржај права својине и давао овлашћење власнику да ствар држи, да је користи и да њоме располаже у границама одређеним законом. На идентичан начин прописан је садржај својине у члану 17. став 1. Закона о стварним правима („Службени гласник Републике Српске“, број 124/08), који је ступио на снагу 4. јануара 2009. године, а примјењује се од 1. јануара 2010. године.

На крају Суд констатује да се Законом о стварним правима („Службени гласник Републике Српске“, број 124/08), који је ступио на снагу након подношења иницијативе, на другачији начин уређује стицање, коришћење, заштита и престанак права својине и утврђује једна врста права својине, без обзира на то о којем се носиоцу права својине ради.

Сагласно томе, одредбом става 3. члана 355. Закона наложено је законодавцу да у року од три мјесеца од дана почетка примјене наведеног закона тј. до 1. априла 2010. године усагласи прописе о грађевинском земљишту.

(Одлука Уставног суда Републике Српске, број У-16/08 од 19. фебруара 2010. године)

ПЛАТЕ ЗАПОСЛЕНИХ У ОБЛАСТИ ПРОСВЈЕТЕ И КУЛТУРЕ

Суд је, у проведеном поступку, оцијенио да се поставља питање да ли је прописивање различитих платних коефицијената, односно плата, истој категорији запослених само на основу алтернативно утврђених степена школске и стручне спреме, у сагласности са уставним начелом о правној једнакости грађана, из члана 10. Устава, односно да ли се оспореном одредбом члана 8. став (1) тач. б), в) и г) Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске запослени у истој правној ситуацији (исти послови секретара основне школе са високом, вишом и средњом школом) доводе у полазној основи у неједнак положај. Наиме, поставља се питање да ли је прописивањем као у оспореној одредби члана 8. став (1) тач. б), в) и г) наведеног закона, различитих платних коефицијената за рад исте вриједности доведено у питање уставно начело из члана 10. Устава, а у вези стим и начело из члана 108. став 1. Устава Републике Српске, као и начело утврђено чланом 23. став 2. Опште декларације о правима човјека, да свако, без икакве разлике, има право на једнаку плату за једнаки рад.

Из образложења:

У поступку оцјењивања уставности оспорених одредаба наведеног закона Суд је имао у виду да Устав Републике Српске утврђује да свако по основу рада има право на зараду у складу са законом и колективним уговором (члан 39. став 5), да се слободе и права остварују, а дужности испуњавају на основу Устава, осим када је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, као и да се законом може прописати начин остваривања појединих права и слобода када је то неопходно за њихово остваривање (члан 49. ст. 1. и 2), да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, и радне односе и образовање (Амандман XXXII тачка 12, којим је замјењен

члан 68), као и да закон, статут, други прописи и општи акти морају бити у сагласности са Уставом (члан 108. став 1).

Суд је утврдио да је законодавац у складу са наведеним уставним овлашћењима, Законом о раду – пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 55/07), који се примјењује на све запослене изузев у случају када су права, обавезе и одговорности запослених по основу рада у појединим областима уређена посебним законом, уредио општи режим радних односа, дакле и зарада (плата), накнада и других примања запослених. Такође, Суд је утврдио да је Законом о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске другачије уређен начин утврђивања и обрачуна зарада (плата) и накнада и других примања запослених у установама просвјете и културе Републике Српске него што је то уређено Законом о раду, којим је, у члану 90. став 1. и члану 94. став 1, прописано да радник остварује право на плату и накнаду плате у складу са колективним уговором, правилником о раду и уговором о раду.

Имајући у виду наведено Суд је оцијенио да прописивање као у оспореном члану 5. став 3. Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, бр 118/07 и 64/08), да су накнаде за топли оброк, зимницу, огрев и регрес урачунате у износ основне плате и да се не могу посебно исказивати, није у несагласности са наведеним уставним одређењем из члана 39. став 5, члана 49. ст. 1. и 2, Амандмана XXXII тачка 12, којим је замијењен члан 68. и члана 108. став 1 Устава Републике Српске. Наиме, Суд је оцијенио да је законодавац, у датим уставним оквирима, имао слободу да пропише на који начин ће, поред осталих, и конкретно питање бити уређено, а то да ли ће ово и друга питања бити регулисана једним или са више закона, на исти или различит начин, је, по оцјени Суда, ствар законодавне политике коју Уставни суд, сагласно одредби члана 115. Устава, није надлежан да оцјењује. Поред тога, Суд је оцијенио неоснованим наводе даваоца иницијативе да се овом одредбом врши дискриминација радника у исплати накнаде за топли оброк јер се на све запослене који се налазе у истим правним ситуацијама односи једнако, због чега иницијатива у овом дијелу није прихваћена.

У поступку оцјењивања оспорене одредбе члана 8. став (1) тач. б), в) и г) Закона о платама запослених у области просвјете и културе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 118/07), као и члана 1. Закона о измјенама и допунама Закона о платама запос-

лених у области просвјете и културе Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/08), којим је прописано повећање платних коефицијената исте вриједности, поред осталих и секретару основне школе VII, VI и IV степена стручне спреме, Суд је имао у виду слjedeће:

Одредбом члана 90. став 3. поменутог Закона о раду прописано је да се под радом исте вриједности подразумијева рад за који се захтијева исти степен стручне спреме, иста радна способност, одговорност и физички и интелектуални рад.

Одредбом члана 84. став 1. Закона о основној школи („Службени гласник Републике Српске“, број 118/07) прописано је да послове секретара школе може обављати лице са завршеним факултетом, вишом и средњом школом.

(Одлука Уставног суда Републике Српске, број У-14/08 од 21. децембра 2010. године).

ЗАКОН О ЕКСПРОПРИЈАЦИЈИ

Оцјењујући члан 18. став 5. овог закона, према којем се против акта Владе о утврђивању општег интереса не може покренути управни спор, Суд је утврдио да ова одредба није усагласности са Уставом. Наиме, када се има у виду правна природа експропријације, несумњиво је да се актом о утврђивању општег интереса за експропријацију одређених непокретности директно задире у имовинска права власника тих непокретности, без обзира на то да ли се ради о одузимању или ограничавању ових права. Право својине је једно од темељних института грађанског права, којем и Устав Републике Српске и међународноправни инструменти гарантују високе стандарде заштите. Због тога Суд сматра да сваки акт којим се на било који начин задире у право својине, посебно одлука Владе о утврђивању општег интереса на основу које се води поступак експропријације, мора бити подвргнут контроли законитости. У супротном, даје се предност кориснику експропријације, који се на тај начин ставља у повлашћен положај у односу на власника предметне непокретности, који нема могућност улагања правних средстава против одлуке која директно утиче на његова својинска права. Тиме се, по оцјени Суда, истовремено доводи у питање и заштита правне сигурности грађана, те начело влада-

вине права из члана 5. став 1. ал. 4. Устава. Такођер, оцјењујући оспорени члан 48. предметног закона, Суд је имао у виду да је напријед поменутом одлуком овог суда број У-16/07 од 19. маја 2010. године утврђено, између осталог, да члан 3. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник Републике Српске“, бр. 112/06, 37/07 и 66/08), којим је прописано да се непокретности могу експроприсати у сврху стамбене и изградње пословних објеката, није у сагласности са Уставом Републике Српске. Објављивањем ове одлуке у „Службеном гласнику Републике Српске“, број 106 од 22. октобра 2010. године, поменута одредба је престала да важи, тако да више не постоји могућност експроприсања непокретности у сврху изградње стамбених и пословних објеката. Како оспорена одредба члана 48. предметног закона регулише питање експропријације земљишта за потребе стамбене и изградње пословних објеката, Суд је утврдио да, сагласно поменутој одлуци овог суда, ни ова одредба није у сагласности са Уставом.

Из образложења:

У поступку оцјењивања оспорених одредаба члана 14. став 1, члана 15. став 1, члана 16. став 2, члана 18. став 5. и члана 48. Закона о експропријацији, Суд је имао у виду да према тачки 6. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, Република уређује и обезбјеђује, између осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине. Поред тога, чланом 54. Устава утврђено је да сви облици својине имају једнаку правну заштиту, чланом 56. став 1. да се законом може ограничити или одузети право својине уз правичну накнаду, а чланом 5. став 1. ал. 4. да се уставно уређење Републике темељи на владавини права. Сагласно наведеним уставним одредбама, Законом о експропријацији уређени су услови, начин и поступак експропријације непокретности за изградњу објеката од општег интереса, односно извођење радова од општег интереса. Тако је чланом 3. став 1. овог закона прописано да се непокретност може експроприсати ради извођења радова или изградње објеката економске инфраструктуре: саобраћајне, водопривредне, енергетске и телекомуникацијске, објеката одбране, објеката за заштиту човјекове околине и заштиту од елементарних непогода, те истраживања рудног и других природних богатстава, док је чланом 4. одређено да су предмет експропријације непокретности у власништву физичких и правних лица.

У поступку оцјењивања члана 14. став 1. оспореног закона, Суд је, имајући у виду цитиране уставне одредбе, оцијенио да је у оквиру овлашћења законодавца да Законом о експропријацији, поред осталог, уреди и начин, поступак и органе за утврђивање општег интереса за изградњу објеката или извођење радова, јер је утврђивање општег интереса саставни дио поступка експропријације. Сходно наведеном, законодавац је, имајући у виду уставна овлашћења Владе Републике Српске, прописао да одлуку о утврђивању општег интереса, на основу поднесеног приједлога корисника експропријације доноси Влада (осим у случајевима када је општи интерес утврђен посебним законом). Доношење одлуке о утврђивању општег интереса је у оквиру управних овлашћења Владе и у функцији је спровођења закона из ове области. Овакво прописивање је, по оцјени Суда, одраз цјелисходне процјене законодавца, те не доводи до повреде начела подјеле власти из члана 90. Устава, како то сматра давалац иницијативе.

Сходно наведеном, Суд је оцијенио да прописивање као у оспореном члану 18. став 5. није у сагласности са чланом 16. Устава, према којем је сваком зајемчено право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се рјешава о његовом праву или на закону заснованом интересу, те чланом 111. Устава, којим је утврђено да државни органи и организације које врше јавна овлашћења могу у појединачним стварима рјешавати о правима и обавезама грађана само у законом прописаном поступку у коме је свакоме дата могућност да брани своја права и интересе и да против донесеног акта изјави жалбу, односно употреби друго законом предвиђено правно средство. Исто тако, овом одредбом доведене су у питање и гаранције из члана 48. став 1. Устава, према којем се права и слободе зајемчени овим Уставом не могу одузети ни ограничити и тачке 8. Амандмана LVII на Устав, којим је брисан став 2. члана 48. Устава, којим је утврђено да се обезбјеђује судска заштита права и слобода зајамчених овим Уставом.

Одредбом члана 15. став 1. оспореног закона прописано је да се општи интерес за експропријацију може утврдити посебним законом. Оцјењујући ову одредбу Суд је пошао од уставних овлашћења законодавца да уређује и обезбјеђује својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине (тачка 6. Амандмана XXXII на Устав), затим основне циљеве и правце привредног, научног, технолошког, демографског и социјалног развоја, те коришћење простора (тачка 8. истог амандмана), као и члана 70. став 1. тачка 3. Устава, према којем Народна скупштина доноси план развоја и просторни план, те одредбе члана

56. став 1. Устава, којом је утврђено да се законом може ограничити право својине уз правичну накнаду. По оцјени Суда, поменути уставним одредбама законодавцу су дата широка овлашћења у уређивању односа имовинског карактера и регулисања питања која се тичу развоја различитих сегмената друштва. У оквир наведеног несумњиво улази и овлашћење да, сходно својој цјелисходној процјени, а у складу са усвојеном политиком у одређеној области, посебним законом утврди постојање општег интереса за изградњу одређених објеката или извођење радова. Због тога је, по оцјени Суда, прописивање као у члану 15. став 1. предметног закона у цијелости сагласно Уставу.

Оцјењујући одредбу оспореног члана 16. став 2, према којем није потребно израдити план експропријације уколико за подручје за које се намјерава предложити експропријација постоји спроведбени урбанистички план, Суд је, прије свега, имао у виду да су, сагласно Закону о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“, број 55/10), те Закону о експропријацији, спроведбени урбанистички план и план експропријације планско-технички документи који се израђују у складу са просторним планом и условима уређења простора и садрже детаљну организацију, намјену и начин коришћења простора, као и неопходне податке о некретнинама, те се обавезно излажу на јавни увид како би заинтересована лица могла дати примједбе и сугестије органу који је утврдио услове уређења простора. Урбанистички план који садржи све потребне елементе за провођење, односно спроведбени урбанистички план, у суштини обухвата и податке које, сагласно члану 17. Закона о експропријацији треба да садржи план експропријације. Сходно наведеном, Суд је оцијенио да је прописивање као у оспореној одредби члана 16. став 2. Закона о експропријацији, одраз цјелисходне процјене законодавца у уређивању овог питања и не доводи до повреде права на имовину власника непокретности која је предмет експропријације, како то сматра давалац иницијативе.

С обзиром на то да је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и да прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, сагласно одредби члана 41. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, у предмету одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

(Одлука Уставног суда Републике Српске, број У-46/08 од 10. новембра 2010. године).

ОДЛУКА ВИСОКОГ ПРЕДСТАВНИКА ЗА БОСНУ И ХЕРЦЕГОВИНУ

Како из садржине оспореног закључка произлази, овим актом се усваја одређени закључак Владе Републике Српске, којим је Влада утврдила ставове поводом конкретних одлука Високог представника за Босну и Херцеговину. Дакле, оспорени закључак не садржи општу правну норму и нема обавезујући карактер, већ њиме Народна скупштина изражава своје опредјељење у погледу одређеног питања политичке природе. Због тога, по оцјени Вијећа, предметни закључак, по својој правној природи, не представља правни акт, већ политички акт, којим се подржавају одређени политички ставови које је заузела Влада Републике Српске поводом одлука Високог представника за БиХ. Имајући у виду наведено Вијеће је утврдило да није у оквиру његове надлежности да оцјењује сагласност оспореног закључка са одредбама Устава о заштити виталних националних интереса конститутивних народа, односно да нису испуњене процесне претпоставке за оцјену о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа за утврђивање повреде виталног националног интереса овог народа у оспореном закључку.

Из образложења:

Предсједавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 23. фебруара 2010. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-72/10 од 19. фебруара 2010. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закључку број 01-1879/09 од 28. децембра 2009. године, који је донијела Народна скупштина Републике Српске. Уз наведени акт достављен је поменути закључак, Одлука о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса бошњачког народа број 03.2-5-99/09-3 од 5. јануара 2010. године, као и приједлог Амандмана од 1. фебруара 2010. године, који је Клуб делегата бошњачког народа дао на овај закључак, са образложењем. Поред тога, Вијећу је достављено образложење уз Одлуку о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа, број 03.2-5-99/09-4 од 11. јануара 2010. године и Допунско

образложење уз ову одлуку број 03.2-5-99/09-5 од 17. фебруара 2010. године. У акту Предсједавајућег Вијећа народа се наводи да је Народна скупштина Републике Српске на Двадесет четвртој посебној сједници, одржаној 28. децембра 2009. године, након разматрања Закључка Владе Републике Српске којим су утврђени Ставови поводом одлука Високог представника за Босну и Херцеговину од 14. децембра 2009. године, изгласала поменути закључак, те је, сагласно Амандману LXXXII на Устав Републике Српске, овај акт достављен на разматрање Вијећу народа. Клуб делегата бошњачког народа је својим актом број 03.2-5-99/09-3 од 5. јануара 2010. године одлучио да покрене процедуру заштите виталног националног интереса бошњачког народа у погледу поменутог закључка. С обзиром на то да Вијеће народа није постигло сагласност свих клубова поводом овог акта, као ни Заједничка комисија Народне скупштине и Вијећа народа, питање је прослијеђено Уставном суду – Вијећу за заштиту виталног интереса, да донесе одлуку да ли је предметним закључком повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Поред наведеног, у прилогу акта од 23. фебруара 2010. године Предсједавајући Вијећа народа је Суду доставио: извод из стенограма са Двадесет четврте посебне сједнице Народне скупштине Републике Српске, одржане 28. децембра 2009. године (у дијелу који се односи на тачку дневног реда о усвајању оспореног закључка); извод из стенограма са Тринаесте редовне сједнице Вијећа народа Републике Српске, одржане 2. фебруара 2010. године (дио који се односи на разматрање Одлуке о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа у погледу поменутог закључка) и извод из стенограма са сједнице Заједничке комисије Вијећа народа и Народне скупштине Републике Српске одржане 17. фебруара 2010. године (у дијелу који се односи на усаглашавање ставова поводом оспореног акта). Поред тога, Вијећу је достављен и Закључак број 04/1-012-22423/09 од 14. децембра 2009. године, који је донијела Влада Републике Српске, а којим је утврдила ставове поводом одлука Високог представника за Босну и Херцеговину од 14. децембра 2009. године.

На основу поменутог акта предсједавајућег Вијећа народа и приложене документације, Вијеће за заштиту виталног интереса Уставног суда утврдило је да је Клуб делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске дана 5. јануара 2010. године, под бројем 03.2-5-99/09-3, једногласно донио Одлуку о покретању заштите виталног националног интереса бошњачког народа на Закључак број 01-1879/09

од 28. децембра 2009. године, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала након разматрања Закључка Владе Републике Српске којим су утврђени Ставови поводом одлука Високог представника за Босну и Херцеговину од 14. децембра 2009. године. Вијеће је такође утврдило да се на Тринаестој редовној сједници Вијећа народа, одржаној 2. фебруара 2010. године, о поменутом захтјеву Клуба делегата бошњачког народа гласало по процедури за заштиту виталног интереса, али није постигнута сагласност свих клубова у овом вијећу. Заједничка комисија Вијећа народа и Народне скупштине на сједници одржаној 17. фебруара 2010. године такође није постигла сагласност поводом овог питања.

У току поступка Вијеће је, прије свега, размотрило правну природу оспореног закључка Народне скупштине, јер ова чињеница представља претходно питање од којег зависи постојање процесних претпоставки за заснивање надлежности Уставног суда, па тиме и Вијећа за заштиту виталног интереса овог суда.

Закључак број 01-1879/09 од 28. децембра 2009. године Народна скупштина је донијела након разматрања Закључка Владе Републике Српске број 04/1-012-22423/09 од 14. децембра 2009. године, којим су утврђени Ставови поводом одлука Високог представника за Босну и Херцеговину од 14. децембра 2009. године. Према тачки 1. оспореног закључка, Народна скупштина усваја поменути закључак Владе Републике Српске, док је тачком 2. овог акта одређено да исти ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Српске“.

Према члану 115. Устава Републике Српске, који је допуњен тачком 1 Амандмана LXXXVIII, Уставни суд, поред осталог, одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката са Уставом и о сагласности прописа и општих аката са законом (став 1. тачке 1. и 2), те о сагласности закона, других прописа и општих аката Народне скупштине са одредбама Устава о заштити виталних интереса конститутивних народа (став 2. тачка 1).

Чланом 188. став 1. Пословника Народне скупштине Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 79/07) прописано је да се закључком утврђује политика извршавања закона, других прописа и општих аката које доноси Народна скупштина, дају смјернице за спровођење те политике и утврђују обавезе Владе, министарстава и посебних организација у спровођењу те политике, припремању закона и других аката.

(Одлука Вијећа за заштиту виталног националног интереса Уставног суда Републике Српске, број УВ-1/10 од 2. марта 2010. године).

ОПШТИ ОКВИРНИ СПОРАЗУМ ЗА МИР У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ

Како давалац иницијативе у остављеном року није поступио по налогу Суда, односно није отклонио наведене недостатке, Суд је, на основу члана 38. став 1. тачка 3. Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, бр. 29/94, 23/98, 97/04 и 54/05 – пречишћени текст), одлучио да не прихвати дату иницијативу.

Из образложења:

Уставном суду Републике Српске поднесена је иницијатива за покретање поступка за оцјењивање уставности спровођења Анекса 4, 6 и 7 Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини. По мишљењу даваоца иницијативе, недоследним спровођењем Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, а путем, како се наводи, манипулација, дискриминације и опструкција, нарушена су његова људска права. Уз поднесак достављена је документација о поступцима које је давалац иницијативе водио у циљу поврата имовине, односно накнаде материјалне штете. Такође, у поднесцима од 3. јуна и 13. октобра 2009. године, 13. јула 2010. године, те 22. новембра 2010. године, давалац иницијативе наводи да десет година потражује своју имовину (стан у Загребу и девастирану кућу у Федерацији Босне и Херцеговине), и тврди да се, у том периоду, нису обезбједили законски, нити институционални услови за поврат, односно обнову његове имовине. Због наведеног предлаже да Суд својим дјеловањем осигура остваривање права избјеглих и расељених лица предвиђених Општим оквирним споразумом за мир у Босни и Херцеговини, на нивоу Босне и Херцеговине.

С обзиром да је наведена иницијатива непотпуна и не садржи податке неопходне за вођење поступка пред Судом, од даваоца иницијативе је дописом затражено да, сагласно члану 34. Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, бр. 29/94, 23/98, 97/04 и 54/05 – пречишћени текст), у остављеном року прецизира који општи акт оспорава, односно

одредбу Устава Републике Српске која је повријеђена, број службеног гласила у којем је тај акт објављен, те наведе разлоге на којима заснива свој захтјев, као и друге податке од значаја за оцјењивање уставности и законитости. Такође је упозорен да Суд неће прихватити иницијативу уколико не поступи по наведеном.

(Одлука Уставног суда Републике Српске, број У-30/09 од 10. децембра 2010. године).